

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **JUDr. J. S.**
adresou pro doručování X

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Vršovice, Praha 10

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 21. 1. 2020, č. j. MZP/2019/500/2126,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 176/2018 Sb. (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 8. 2019, č. j. 096998/2019/KUSK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým správní orgán I. stupně žalobci nepovolil výjimku podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“)

ze zákazů podle § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočišných druhů jestřáb lesní a krahujec obecný jejich usmrcováním formou odstřelu v počtu čtyř kusů ročně od každého druhu s platností do konce roku 2022.

2. Žalobce namítá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť úvahy a závěry uvedené v jeho odůvodnění nezohledňují konkrétní okolnosti věci, ale jde pouze o obecná konstatování nezohledňující skutkový stav, což je v rozporu s § 3 správního řádu. Žalovaný ani správní orgán I. stupně neprovedli šetření na místě, a nezjistili tak vliv zvláště chráněných živočichů druhů jestřáb lesní a krahujec obecný. Dále žalobce poukázal na to, že se do řízení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nepřihlásily ani spolky, jejichž činností je ochrana přírody a krajiny, a ty tedy nepovažovaly žádost za takovou, která by se dotýkala zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný nezjistil skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil § 3 a § 52 správního řádu. Žalovaný byl povinen podle žalobce zjistit stav věci tím způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti přesto, že není vázán důkazními návrhy účastníka řízení.
3. Dále žalobce namítá, že žalovaný nesprávně posoudil otázku veřejného zájmu, přičemž z nálezů Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, vyplývá, že výkon myslivosti je ve veřejném zájmu. Povinností uživatele honitby je i sledování zvěře vymezené v § 2 písm. h) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „zákon o myslivosti“) a v případě, že je to nutné, je povinen podat žádost o povolení výjimky ohledně jejich usmrcení, pokud to považuje za nezbytné. Na vypouštění koroptve polní byl opakovaně vyplacen příspěvek, a proto je na něm takový veřejný zájem, že je třeba ho finančně podpořit. Bez výslovné úpravy v zákoně o ochraně přírody a krajiny nebo správního řádu nelze dovodit, že mají účastníci správního řízení jiné postavení nebo jiný rozsah práv a povinností než v jiných správních řízeních. Žalovaný nesprávně odděluje ochranu přírody a krajiny a myslivost. Myslivost je součástí ochrany přírody a krajiny a podle § 2 písm. c) zákona o myslivosti je povinností uživatele honitby sledovat stav zvěře uvedené v tomto ustanovení a v případě, že je to nutné, podat žádost o povolení výjimky ohledně jejího usmrcení. Není správný závěr, že lze povolit odchýlný postup – výjimku podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny – jen tehdy, pokud zvláště chráněný živoch ohrožuje stejně nebo více chráněného živočicha.
4. Žalobce žalovanému dále vytýká, že nevypořádal odvolací námitku proti odkazu v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na (pravděpodobně webové) stránky Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, jako by mohly být důkazem ve správním řízení. Žalobce rovněž neměl možnost se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí.
5. Žalovaný podle žalobce nesprávně vyložil ochranu druhů na území České republiky (dále též „ČR“), protože účelem druhové ochrany není zajistit výskyt chráněného živočicha na celém území ČR, ale vytvořit podmínky, aby například koroptev polní měla možnost zachování v určitých lokalitách, a to i na úkor potlačení početních stavů jiných chráněných živočichů. Žalovaný se nezabýval faktickou ohrožeností druhů dravců – jestřába lesního a krahujce obecného ve vztahu k ohroženosti koroptve polní, respektive se nevypořádal s konstatováním žalobce, že stavy koroptve polní klesají, kdežto stavy dravců mírně rostou. Ochrana koroptve polní je tak podle žalobce v zájmu ochrany přírody a uživatel honitby má zákonnou povinnost využít všech prostředků k její ochraně. V zájmu podpory koroptve polní dochází v dotčené lokalitě v posledních cca 25 letech k přetváření krajiny, a není tak pravda, že by se žalobce soustřeďoval toliko na odstřel dravců. K tvrzení žalovaného ohledně obecných zdrojů potravy dotčených dravců žalobce uvádí, že v lokalitě nežije ani strnad, ani chocholouš, což vede dravce k tomu, že tuto potravu nahrazují koroptví, která je snadnou kořistí. Nesouhlasí ani s tvrzením, že krajina v ČR není pro masovější výskyt koroptve vhodná. Navržené opatření k ochraně koroptve polní je jedním ze systému opatření, které se v rámci jejího chovu v honitbě Vinaře realizují, přičemž pokud by došlo k jeho povolení, neohrozilo by to existenci druhu (jestřába

lesního a krahujce obecného) v lokalitě Čáslavska, a tím méně na území ČR. Tímto se žalovaný také nezabýval.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí. V předcházejícím řízení bylo především na žalobci, aby prokázal naplnění některého z důvodů pro povolení výjimky, na kterou není právní nárok. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a důvody pro nepovolení výjimky jsou v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí vyloženy srozumitelně. Webové stránky, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí, jsou ve spisovém materiálu správního orgánu I. stupně zachyceny, žalobce mohl uplatnit právo podle § 36 odst. 3 správního řádu a mohl se k nim vyjádřit. Žalobce odůvodňoval žádost požadavkem na nezbytné tlumení predátorů formou odstřelu uvedených druhů dravců k zajištění celospolečenského zájmu na ochraně koroptve polní. To však není v zájmu ochrany přírody a krajiny, neboť nelze preferovat ochranu vývoje druhu koroptve polní před ochranou přirozeného vývoje a především samotného života uvedených dravců. Žalobce má jiné možnosti vedoucí k zajištění úspěšného posílení početnosti koroptví v dané lokalitě. Ekologické spolky pak nemají povinnost přihlásit se do řízení, která se týkají jejich činnosti. Správní orgány nepopřely, že výkon práva myslivosti coby činnosti směřující k ochraně a rozvoji krajiny je ve veřejném zájmu. V napadeném rozhodnutí žalovaný pouze konstatoval, že nezbytné tlumení predátorů formou odstřelu nelze považovat za jiný veřejný zájem, který by převýšil zájem na ochraně daných druhů se stejným nebo vyšším stupněm ochrany. Ve zbytku žalovaný odkázal na vypořádání námitek v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podstatný obsah správního spisu

8. Dne 12. 7. 2019 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o „stanovení odchylného postupu“ podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny pro oblast honitby Vinaře, a to pro usmrcování dravců druhů krahujec obecný a ještěř lesní z důvodu ochrany koroptve polní jako ohroženého živočicha. Žalobce žádal o výjimku pro odstřel v počtu čtyř kusů ročně pro oba druhy pro období do konce roku 2022. Uvedl, že honitba Vinaře je mimořádně vhodná pro chov koroptve polní, neboť se jedná o členitou plochu v nadmořské výšce 250 až 300 m n. m. O vhodnosti dané lokality pro chov koroptve svědčí i skutečnost, že byla žalobci v minulosti udělena výjimka podle § 56 odst. 1 a § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, na základě které byly koroptve polní do honitby Vinaře vypuštěny. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 22. 10. 2018, č. j. 102448/2018/KUSK, byla honitba Vinaře uznána za oblast chovu koroptve polní podle § 59 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti. Způsob hospodaření v honitbě podporuje udržení a přirozený vývoj populace koroptve polní. Na jejím zachování je celospolečensky značný zájem, který zákonodárce vyjádřil tím, že ji zařadil mezi ohrožené druhy. Pro zdárný vývoj populace koroptve polní je nezbytnou podmínkou účinné utlumení stavu predátorů. Zákonodárce umožňuje bez dalšího povolení regulovat lovem celoročně stavy kuny lesní, kuny skalní a jezevce lesního. Žádost se týká druhů dravců, jejichž početní stavy dlouhodobě na území ČR narůstají, kdežto početní stavy koroptve polní klesají. Z hlediska posouzení proporcionality ochrany druhů navržených dravců ve vztahu k zájmu na ochraně koroptve polní celospolečensky převažuje zájem na ochraně koroptve polní. Usmrcením navrženého počtu dravců v honitbě Vinaře nedojde k ohrožení a ani ke snížení jejich početního stavu na území ČR a nebude ohroženo zachování těchto druhů v přírodě.

9. Opatřením ze dne 18. 7. 2019 správní orgán I. stupně oznámil zahájení řízení ostatním účastníkům řízení. Oznámení obsahovalo rovněž poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s tím, že rozhodnuto bude nejdříve dne 5. 8. 2019. Oznámení o zahájení řízení bylo doručeno obcím, na jejichž území se nachází honitba Vinaře, a na vědomí Sdružení Miláčov, z. s., a České společnosti ornitologické. Žalobci bylo doručeno dne 25. 7. 2019.
10. V soupisu příloh vyznačeném na spisovém obalu správního spisu správního orgánu I. stupně jsou uvedeny dva záznamy: (i) „1p <https://www.X.cz/> – Pták roku – koroptev“ s poznámkou „18. 7. + tisk“ a (ii) „2p <http://www.X.cz/>“ s vyznačeným datem „18. 7.“ Brožura nazvaná „Pták roku 1998. Koroptev polní“ je založena ve správním spise.
11. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl způsobem uvedeným v bodu 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že povolení výjimky není možné, protože její realizace není ve veřejném zájmu ani v zájmu ochrany přírody a krajiny. Nelze upřednostňovat ochranu jednoho zvláště chráněného druhu živočicha před jinými zvláště chráněnými živočichy, zejména pokud problémem nejsou potravní vztahy mezi uvedenými živočichy, ale prostředí, ve kterém žijí. Poukázal na potřebu komplexní ochrany stanovišť volně žijících živočichů s tím, že je vždy hlavním cílem vytvoření nebo napodobení podmínek prostředí, které je pro ten či onen druh organismů typické a pro jeho početní růst nepostradatelné. Dále citoval informace o vývoji populace koroptve polní z brožury „Pták roku 1998. Koroptev polní“. Druh koroptve polní je ohrožen hlavně změnou charakteru krajinné mozaiky. Pro koroptve polní mohou být predátory krkavcovití ptáci, lišky a lasicovité šelmy, jejichž populace jsou početné. Ochrana koroptví v podobě likvidace přirozených nepřátel je krokem velmi neprozíravým, protože funkce predátora v krajině nespočívá výhradně v pojídání koroptví. Není jasné, zda koroptve trpí více ztrátami na snůškách, kuřatech či dospělých ptácích a zda jsou na vině kuny, tchoři, straky, motáci, kánata nebo ježci. Vzhledem ke skutečnosti, že se koroptev polní vyskytuje ve vhodném prostředí, nepředstavuje jestřáb ani krahujec nebezpečí, se kterým by se nebyla schopna populace koroptví vyrovnat. Správnímu orgánu I. stupně nejsou známy skutečnosti, které by bylo možné k žádosti doplnit a na jejichž základě by bylo možné žádosti vyhovět. Při rozhodnutí vycházel ze žádosti o povolení výjimky, webových stránek České společnosti ornitologické (brožura „Pták roku 1998. Koroptev polní“) a webových stránek Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky (záchranné programy).
12. Dne 27. 8. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterém žalobce uplatnil obdobnou argumentaci jako v projednávané žalobě.
13. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, přičemž se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Neshledal prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelným a má za to, že skutkový stav a důvody pro závěry správního orgánu I. stupně jsou uvedeny na str. 3 až 5 prvostupňového rozhodnutí. Nepřihlášení spolků do řízení nepovažuje za důkaz, že se žádost žalobce nedotýká zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Nedůvodnou shledal námitku týkající se nepřijatelného výkladu veřejného zájmu, neboť se v daném řízení neprojevilo, že by nezbytné tlumení predátorů formou odstřelu naplňovalo požadavky veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny. Žalobcův záměr nepředstavuje prospěch zvláště chráněným druhům dravců. Ochrana vývoje určitého druhu nepředstavuje důvody pro nepřirozené zásahy do vývoje jiných druhů; tím spíše, že se jedná o druhy chráněných dravců. Ve spisovém materiálu jsou zaznamenány podklady pro vydání rozhodnutí a žalobce byl o možnosti vyjádřit se k podkladům poučen. Základním předpokladem pro zachování či zlepšení vývoje populace živočichů je udržování a vytváření vhodných podmínek pro jejich existenci v prostředí, které splňuje nároky charakteristické pro konkrétní druhy. Ohrožení koroptví tak nelze přičítat pouze uvedeným dravcům a žalobce to ani neprokázal. Usmrcování dravců představuje zcela krajní řešení, pokud neexistuje šetrnější způsob, přičemž o takovou situaci v projednávaném případě nejde. Žalovaný rovněž odkázal na základní informace týkající se koroptve polní, krahujce obecného a jestřába lesního obsažené na webových

stránkách internetové encyklopedie Wikipedie. Odmítl argument, že by správnímu orgánu I. stupně nebyla dostatečně známa právní úprava a systém týkající se ochrany zvláště chráněných živočichů.

Posouzení žaloby soudem

14. Podle § 3 správního řádu, nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
15. Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
16. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu je správní orgán v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
17. Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
18. Podle § 48 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny lze druhy rostlin a živočichů, které jsou ohrožené nebo vzácné, vědecky či kulturně velmi významné, vyhlásit za zvláště chráněné.
19. Podle § 48 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny se zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů dle stupně jejich ohrožení člení na a) kriticky ohrožené, b) silně ohrožené, c) ohrožené.
20. Podle § 48 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny stanoví seznam a stupeň ohrožení zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle odstavců 1 a 2 ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.
21. Podle § 50 odst. 2 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrcovat.
22. Podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah, orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. V pochybnostech o škodlivosti zamýšleného zásahu lze požádat o poskytnutí předběžné informace podle správního řádu.
23. Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny lze výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů povolit v zájmu ochrany volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin a ochrany přírodních stanovišť.
24. Podle § 14 odst. 2 vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění vyhlášky č. 142/2018 Sb. (dále jen „prováděcí vyhláška“) je seznam druhů živočichů, které jsou zvláště chráněny a stupeň jejich ohrožení uveden v příloze č. III této vyhlášky.
25. Podle přílohy č. III prováděcí vyhlášky se za silně ohrožený druh prohlašuje mimo jiné krahujec obecný a za ohrožené druhy se prohlašují mimo jiné ještěřáb lesní a koroptev polní.
26. Podle čl. 1 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/147/ES o ochraně volně

žijících ptáků (dále jen „směrnice 2009/147/ES“) se tato směrnice týká ochrany všech druhů ptáků přirozeně se vyskytujících ve volné přírodě na evropském území členských států, na něž se vztahuje Smlouva. Zahrnuje ochranu, regulování těchto druhů a péči o ně a stanoví pravidla pro jejich využívání.

27. Ustanovení § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny obsahuje několik zákonných podmínek, které musí být splněny, aby správní orgán vůbec mohl výjimku udělit. Vzhledem k tomu, že dravci druhů ještěřáb lesní a krahujec obecný jsou jako zvláště chráněné druhy živočichů předmětem ochrany podle práva Evropské unie (směrnice 2009/147/ES), přistupují k zákonným podmínkám obsaženým ve větě první ještě podmínky podle věty druhé citovaného ustanovení. V projednávané věci tak platily následující podmínky: (I) existence veřejného zájmu převažujícího nad zájmem ochrany přírody nebo existence jiného zájmu ochrany přírody převažujícího nad tím zájmem ochrany přírody, k němuž zákazy, ze kterých bylo žádáno o výjimku, slouží; (II) existence zájmu na ochraně volně žijících živočichů (koroptev polní) [jako v projednávané věci myslitelný důvod podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny]; (III) neexistence jiného uspokojivého řešení a (IV) absence vlivu povolované činnosti na dosažení či udržení příznivého stavu druhu (ještěřáb lesní a krahujec obecný) z hlediska ochrany. V § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se tedy mimo jiné projevuje zásada proporcionality. Správní orgány jsou v souladu s touto ústavně-právní zásadou povinny zkoumat, zda udělení výjimky vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda výjimka a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem (kritérium potřebnosti), zda výjimka omezuje jiná práva či právem chráněné zájmy co nejméně (kritérium minimalizace zásahů), a v neposlední řadě i otázku, zda je následek udělené výjimky úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu – přiměřenosti) [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 10. 2009, č. j. 4 Ao 2/2009-87]. Rozhodovací důvody napadeného a prvostupňového rozhodnutí se opírají primárně o neprokázání uvedených podmínek žalobcem.
28. Žalobce žalovanému vytýká, že nezjistil skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.
29. Soud v souvislosti s tímto žalobním bodem poukazuje na skutečnost, že předcházející řízení bylo řízením o žádosti, nikoliv řízením z moci úřední. Řízení zahajované na základě žádosti je ovládáno dispoziční zásadou a je to právě žadatel, kdo vymezuje předmět řízení a disponuje jím. Je pak hlavně na něm, aby uvedl skutková tvrzení podstatná pro dané řízení, na základě kterých má za to, že je jeho žádost důvodná a má jí být vyhověno.
30. Z judikatury NSS vztahující se k řízení o předmětné výjimce plyne, že „[v]zhledem k tomu, že výjimkou podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny se povolují činnosti a zásahy, které jsou citovaným zákonem a priori zakázané, leželo důkazní břemeno na žadateli o výjimku, tj. na stěžovateli, a rozhodující správní orgán měl povinnost posoudit předložené důkazy a v odůvodnění vysvětlit, jakými úvahami byl ve svém rozhodnutí veden“ (rozsudek ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 30/2012-88). Bylo tedy výhradně na žalobci (pokud chtěl být se svou žádostí úspěšný), aby tvrdil a prokázal dostatečně konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že jsou všechny výše uvedené podmínky stanovené § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (uvedené v bodu 27 tohoto rozsudku) splněny. Z prvostupňového a napadeného rozhodnutí však plyne, že podle správních orgánů tomuto požadavku žalobce nedostál. Soud pak po přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů tomuto závěru nemůže nic vytknout. Ačkoliv žalobce namítá, že žalovaný ve správním řízení nezjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, neuvádí konkrétní skutečnosti, které by prokazovaly splnění pro povolení výjimky nezbytných podmínek nebo které by naopak zpochybňovaly závěry správních orgánů o zjištěném skutkovém stavu.
31. Žalobce v podané žádosti pouze obecně argumentoval tím, že se ještěřáb lesní a krahujec obecný živí koroptví polní, avšak z uvedených tvrzení nevyplývá nic specifického a výjimečného pro lokalitu honitby Vínaře, z čeho by mohli správní orgán I. stupně a žalovaný dovozovat, že je

třeba pro usmrcení dotčených dravců výjimku udělit. Tvzení žalobce nesvědčí o tom, že by tito dravci výrazně snižovali početní stav koroptví polních nebo že bez jejich odstřelu je populace koroptví ohrožena. Pakliže žalobce již v žádosti předestřel svá tvrzení pouze v obecné rovině, je dostatečné, pokud se správní orgány s odůvodněním žádosti vypořádaly také v obecné rovině a nepřistoupily ani k provedení místního šetření. Rozhodnutí o povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných živočichů není provedením místního šetření podmíněno. Místní šetření by připadalo v úvahu za situace, že by žalobce tvrdil konkrétní skutečnosti, navíc významné či specifické pro danou oblast, které by nešlo ověřit jinak než touto formou.

32. Bylo tedy na žalobci, aby tvrdil skutečnosti týkající se konkrétních podmínek lokality honitby Vinaře a navrhl důkazy k prokázání svých tvrzení. Z uplatněných tvrzení však nevyplývalo, že by právě uvedení dravci ve významné míře do populace koroptví ve sledovaném území zasahovali tak, že by byl odůvodněn natolik výjimečný postup, jakým by byl jejich odstřel. Správní orgány vyjmenovaly okolnosti představující riziko pro populace koroptví polních (podmínky uspořádání krajiny nebo užívání chemických postřiků při zemědělské činnosti). Poukázaly rovněž na to, že se žádost týká dravců, kterým svědčí stejný nebo přísnější stupeň ochrany jako druhu koroptev polní. V takovém případě spolu koliduje stejně významný veřejný zájem na ochraně přírody a zároveň nebylo žalobcem dostatečně vysvětleno a prokázáno, proč by měl zájem jednoho druhu převážet nad druhým (srov. podmínku ad I podle bodu 27 tohoto rozsudku). Ačkoliv není mezi účastníky sporu v tom smyslu, že zachováním uvedených dravců v honitbě Vinaře může dojít k usmrcení některých jedinců koroptví, kteří mohou posloužit jako potrava pro druhy dravců ještěřáb lesní a krahujec obecný, představuje podle soudu taková situace projev přirozených potravních vztahů, v nichž není z hlediska ochrany zvláště chráněných druhů živočichů upřednostněn jeden živočišný druh nad druhým.
33. Správní orgány měly rovněž za to, že pro ochranu koroptve polní je třeba přijímat jiná opatření než odstřel uvedených dravců. V této souvislosti soud připomíná, že jedním ze zákonných předpokladů pro povolení výjimky (srov. podmínku ad III podle bodu 27 tohoto rozsudku) je, že pro dosažení požadovaného cíle, k jehož naplnění má výjimka sloužit, neexistuje jiné uspokojivé řešení. Jedná se o projev výše uvedené zásady proporcionality (kritérium potřebnosti). Z odborné literatury vyplývá, že v případě žádosti o výjimku týkající se ptáků způsobujících škody je povinností žadatele pokusit se nejprve zamezit škodám jinými (méně invazivními) ochrannými opatřeními, které se musí ukázat jako neefektivní (srov. Stejskal, V., Vermouzek, Z. *Ptáci a zákon aneb Právní příručka nejen pro ornitologa*. Praha: Česká společnost ornitologická, 2004, s. 28). Tyto skutečnosti by pak měl v řízení v souladu s již výše uvedenými závěry tvrdit a prokazovat žadatel, což se v projednávané věci nestalo. Žalobce netvrdí, jaká ochranná opatření do doby podání žádosti učinil, jak účinná nebo naopak neúčinná se ukázala, jaký byl vývoj stavu chovu koroptve polní v lokalitě honitby Vinaře před a po zavedení těchto opatření apod. Omezuje se v této souvislosti pouze na obecné prohlášení, že v lokalitě honitby Vinaře dochází k vylepšování životních podmínek koroptve polní. Obecně tvrzené vysazování chemicky neošetřovaných biopásů za ochranné opatření před útoky dvou konkrétních druhů dravců, k jejichž odstřelu má požadovaná výjimka sloužit, podle soudu bez dalšího považovat nelze (sám žalobce uvádí, že toto opatření má vést k zabezpečení výskytu hmyzu jako předpokladu přežití mláďat druhu koroptve polní, nikoliv k ochraně tohoto druhu před útoky uvedených druhů dravců). Žalobce dále uvádí, že „většina opatření“ podporujících početní stavy druhu koroptve polní byla v lokalitě honitby Vinaře provedena, aniž by opět konkretizoval, o jaká opatření, jakého druhu (zaměřená na obecnou podporu druhu, nebo naopak zaměřená na ochranu před dravci apod.) a s jakým výsledkem se mělo jednat. Jestliže žalobce uvádí, že zbývají už jen opatření týkající se působení dravců, mívá se jeho argumentace právě s požadavkem, že před opatřeními směřujícími k usmrcování dravců musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost opatření méně invazivní. Za této situace se soudu jeví jako zcela dostatečné, jestliže správní orgány žádost posoudily, aniž by provedly místní šetření a zkoumaly životní podmínky konkrétních dravců

a konkrétních koroptví v daném místě a čase. Správní orgány také dospěly k závěru, že cíl požadované výjimky nemůže být naplněn, neboť koroptev polní je ohrožena primárně jinými okolnostmi a jinými predátory. Tím zároveň zpochybnily jak logickou souvislost výjimky a jejího deklarovaného cíle, tak vhodnost požadovaného opatření.

34. V souvislosti s námitkami, že se žalovaný nezabýval faktickou ohrožeností druhů dravců (jestřába lesního a krahujce obecného) ve vztahu k ohroženosti koroptve polní, že se nevypořádal s konstatováním žalobce, že stavy dravců mírně rostou a stavy koroptve polní klesají a že se správní orgány nezabývaly dopadem života těchto dravců na další zvláště chráněné živočichy, soud opakuje, že žalobce nenavrhl konkrétní důkazy, kterými by chtěl svá tvrzení prokázat. Jedná se navíc o pouhé obecné konstatování, které nebylo nijak spojeno s lokalitou honitby Vinaře. Žalobce se v rámci požadované výjimky snažil docílit umožnění odstřelu 4 kusů každého z uvedených dvou druhů dravců (jestřáb lesní a krahujec obecný) ročně. Vzhledem k tomu, že žádost byla podána dne 12. 7. 2019 a žalobce žádal o povolení výjimky do konce roku 2022, mohlo se celkově jednat o 16 kusů dravců každého druhu (celkově za roky 2019, 2020, 2021 a 2022), tj. celkem 32 kusů zvláště chráněných druhů dravců. Žalobce však ani tento počet žádným způsobem neodůvodňuje. Netvrdil ani neprokázal, že by tito dravci byli zrovna v této lokalitě přemnoženi tak, že razantním (nepřirozeným) způsobem snižují stavy koroptve polní. Stejně tak netvrdí a neprokazuje počet chovaných kusů ptáků druhu koroptev polní v lokalitě honitby Vinaře, jejich úmrtnost apod. Obecná tvrzení, že populace dravců obecně stoupá, nenásvědčuje nic o mimořádných okolnostech pro honitbu Vinaře, na jejímž základě by bylo odůvodnitelné povolit usmrcení celkem 32 kusů těchto dravců. Obecné konstatování o rostoucí populaci pak navíc neznamená, že je určitý dravec v nějaké lokalitě přemnožený a působí například významné škody na populaci koroptví polních, ani neříká nic o tom, že by rostoucí stavy měly automaticky znamenat nižší ochranu těchto dravců (i přes procentní růst se může nadále jednat v absolutních číslech o natolik nízké počty, že přetrvává ohrožení populace jako celku). Žalobce tak zjevně neprokázal splnění zákonných podmínek pro povolení výjimky ad I a IV dle bodu 27 tohoto rozsudku (včetně posouzení kritérií minimalizace zásahů a přiměřenosti). Byl to žalobce, kdo měl tvrdit a prokázat ve vztahu k lokalitě honitby Vinaře existující počty všech tří druhů zvláště chráněných ptáků: koroptev polní, jestřáb lesní a krahujec obecný. Žalobcem však nebylo prokázáno, že by stavy jestřába lesního a krahujce obecného byly takové, že by zájem na jejich ochraně v lokalitě honitby Vinaře nebyl již tak významný, aby v uvedené lokalitě převážil nad ochranou druhu koroptev polní. V rámci obecnosti, kterou žalobce ve své žádosti předestřel, bylo podle soudu dostatečné, jak správní orgány svá rozhodnutí nepovolení výjimky odůvodnily. V tomto kontextu soud nemůže bez dalšího ani považovat za projev neobjektivity tu skutečnost, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí hovoří o „radikálním odstřelu dravců“.
35. Rovněž zpochybňuje-li žalobce relevantnost brožury „Pták roku 1998. Koroptev polní“ jako podkladu rozhodnutí s ohledem na její neaktuálnost, nepředkládá kromě obecné proklamace, že se od roku 1998 podstatným způsobem změnil ráz krajiny, žádná konkrétní tvrzení, k nimž by zároveň navrhoval konkrétní důkazy, z nichž by vyplývalo například to, v čem tato změna (relevantní ve vztahu k předmětu řízení) spočívá, a proč tedy uvedenou brožuru nelze za relevantní podklad pro rozhodnutí o jeho žádosti považovat a jaký je aktuální stav.
36. S ohledem na uvedené nelze souhlasit s názorem, že by správní orgány zjistily skutkový stav nedostatečně. Skutkový stav byl zjištěn v potřebné míře, úměrně skutkovým tvrzením a důkazním návrhům žalobce jakožto žadatele o výjimku. Tento žalobní bod není důvodný.
37. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že žalovaný pouze obecně poukazoval na obecné zdroje ohledně potravy dravců, aniž by svou úvahu navázal na podmínky konkrétního případu, přičemž poukázal na to, že ani strnad, ani chocholouš se v dané lokalitě nevyskytují, a jsou tak nahrazováni jako potrava dravců právě koroptvemi. V reakci na tuto námitku soud uvádí, že se žalovaný zabýval potravou dravců nad rámec skutečností rozhodných pro posouzení žádosti žalobce. Složení

potravy dravců tak nebylo důvodem zamítnutí žádosti, ale pouze doplňkovou informací zasazující rozhodovací důvody do kontextu problematiky. Žalovaný poukázal na to, že základním předpokladem pro zachování či zlepšení vývoje populace živočichů (tedy i koroptve polní) je udržovat a vytvářet pro ně vhodné podmínky. U koroptve polní popsal, čím je ohrožena, a zhodnotil, že odstřel předmětných dravých ptáků nepovede ke zdárnému rozvoji koroptve polní (k němu totiž může vést zejména vytváření vhodných podmínek a ochrana biotopu). Žalovaný rovněž uvedl, že potravu dravců tvoří nejen žalobcem zmíněný strnad a chocholouš, kteří se v dané lokalitě dle žalobce nevyskytují, ale také vrabec, sýkora, holub, sojka, drozd a ostatní pěvci, sovy a dále savci, plazi a bezobratlí, přičemž podíl drobné lovné zvěře tvoří 11 % potravy. Tato drobná lovná zvěř pak není představována pouze koroptví polní, ale rovněž kachnou divokou, bažantem obecným či zajícem polním. Obecné informace tak nenasvědčují tomu, že by byli jestřáb lesní a krahujec obecný z hlediska skladby své potravy zaměřeni výhradně na koroptev polní (nebo z převážné části). Naopak svědčí o tom, že koroptev polní je zastoupena v jídelníčku těchto dravců minoritně, což podporovalo již dříve vyslovený názor žalovaného (i správního orgánu I. stupně) o tom, že odstřel uvedených dravců nemůže vést ke zdárnému rozvoji koroptve polní. Pokud by byla situace v honitbě Vinaře jiná a žalobce by měl informace o tom, že se uvedení dravci živí výhradě či převážně koroptví polní, bylo na něm, aby tato tvrzení správním orgánům předložil a navrhl důkazy k jejich prokázání, jak vyplývá již z výše uvedeného. Žalobní bod není důvodný.

38. Ačkoliv má žalobce za to, že povolení odstřelu až 32 kusů jestřába lesního a krahujce obecného nemůže vést k ohrožení jejich druhu (jako celku), a to nejen v lokalitě Čáslavska, ale ani v ČR, tak platí, že ochrana zvláště chráněných živočichů spočívá v ochraně každého jednotlivce, nikoli pouze v obecné ochraně celé populace. Není proto dostatečným důvodem pro povolení výjimky k usmrcení konkrétních dravců tvrzení, že jejich usmrcením by nedošlo k ohrožení celé populace. K takovému ohrožení celé populace by totiž došlo zjevně až tehdy, pokud by tím byl způsoben pokles populace pod kritickou hranici. Podstatou ochrany chráněných živočichů ovšem není udržet jejich početní stav nad kritickou hranicí (zániku), ale pozitivní ovlivňování jejich vývoje v přírodě a zabezpečování předpokladů pro jejich zachování [srov. § 2 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny]. Žalobní bod není důvodný.
39. Dále žalobce žalovanému vytýká, že nesprávně vyhodnotil otázku veřejného zájmu v kontextu významu myslivosti.
40. Zdejší soud nezpochybňuje závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, podle kterého „[p]ři hodnocení podstaty právní úpravy myslivosti, jak vyplývá z uvedeného, Ústavní soud dospěl k závěru, že se jedná o činnost sloužící k realizaci ústavně zakotveného úkolu státu (čl. 7 Ústavy České republiky). Plnění ústavní povinnosti proto nelze nemít za plnění úkolu v obecném, či dokonce ve veřejném zájmu.“ Zároveň ale nelze přijmout závěr, že veškeré činnosti spojené s výkonem myslivosti je třeba považovat za činnosti v absolutním a nezpochybnitelném veřejném zájmu, který převažuje nad jinými veřejnými zájmy.
41. Podle § 2 písm. h) zákona o myslivosti se pro účely tohoto zákona rozumí právem myslivosti souhrn práv a povinností zvěř chránit, cílevědomě chovat, lovit, přivlastňovat si ulovenou nebo nalezenou uhynulou zvěř, její vývojová stadia a shozy paroží, jakož i užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků. Žalobce argumentuje potřebou ochrany koroptve polní, přičemž podle § 2 písm. h) zákona o myslivosti výkon myslivosti zahrnuje povinnost zvěř chránit. Tuto povinnost je však třeba vztáhnout i na ochranu dravců druhů jestřáb lesní a krahujec obecný. Citované ustanovení zákona o myslivosti nezakládá právo zvolit si bez jakýchkoliv podmínek, který živočich chráněn bude a který naopak nikoliv, nýbrž obsahuje obecnou povinnost chránit zvěř. V souladu s § 2 písm. b) zákona o myslivosti se zvěří rozumí obnovitelné přírodní bohatství představované populacemi druhů volně žijících živočichů uvedených v písmenech c) a d), přičemž v písm. c) jsou uvedeny druhy zvěře, které nelze lovit podle mezinárodních smluv, jimiž je ČR vázána a které byly vyhlášeny ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv,

nebo druhy zvěře, které jsou zvláště chráněnými živočichy podle zvláštních právních předpisů a nebyla-li k jejich lovu povolena výjimka podle těchto předpisů (tj. včetně jestřába lesního, koroptve polní a krahujce obecného). Žalobce přitom v podstatě argumentuje kruhem, neboť potřebu odnětí ochrany některých živočichů (povolení výjimky ze zákazů) odůvodňuje zákonnou povinností ochrany, která se však na tyto živočichy vztahuje rovněž, a to do doby, než je výjimka povolena. Výkon práva myslivosti tedy je z hlediska posouzení naplnění podmínek pro udělení výjimky indiferentní, jelikož z povahy věci stejnou měrou podporuje oba střetávající se zájmy – jak zájem na ochraně dravých ptáků, o něž v řízení šlo, tak zájem na ochraně koroptve polní.

42. Z citovaných ustanovení zákona o myslivosti podle soudu nelze dovodit povinnost podat žádost o povolení výjimky ohledně usmrcení zvěře uvedené pod písm. c) zákona o myslivosti, pokud to žadatel považuje za nezbytné. Zákon o myslivosti rozumí pod pojmem výkon myslivosti konkrétní práva a povinnosti, přičemž mezi povinnosti patří i povinnost chránit zvěř (všechnu, nikoliv jen některé druhy). Zároveň zákon o myslivosti zakazuje konkrétní zvěř lovit, pokud nebyla k jejímu lovu povolena výjimka. Zákon neukládá povinnost požádat o povolení výjimky ohledně usmrcení určitých druhů zvěře. Zákon o myslivosti rovněž negarantuje při výkonu myslivosti udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Platí, že při vyhodnocování takové žádosti o povolení výjimky je třeba poměřovat zájem na ochraně přírody s jiným dotčeným veřejným zájmem či s jiným zájmem na ochraně přírody (srov. bod 27 tohoto rozsudku). Z prvostupňového ani napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgány zpochybnilly (a nečiní tak ani soud), že rovněž ochrana druhu koroptev polní či konkrétně její vypouštění je v souladu s veřejným zájmem, respektive se zájmem ochrany přírody. V projednávané věci jde však o něco jiného. Již z výše uvedeného výkladu vyplývá, že při udělování výjimky musí být jednotlivé veřejné zájmy a zájmy ochrany přírody vzájemně poměřovány. V projednávané věci pak byl posuzován zájem na ochraně a vypouštění koroptve polní a zájem na ochraně jestřába lesního a krahujce obecného. Ty však nijak nekonkurují veřejnému zájmu spojovanému s výkonem myslivosti, protože s výkonem myslivosti je nerozlučně spjata povinnost chránit zvěř. Ačkoliv může být tedy na výkon myslivosti nazíráno jako na činnost vykonávanou ve veřejném zájmu, tak v projednávané věci se ve svém důsledku nestřetává veřejný zájem na výkonu myslivosti s jiným veřejným zájmem. Výkon myslivosti formou odstřelu předmětných ptačích dravců je totiž podmíněn právě udělením výjimky, o kterou v projednávané věci jde. Žalobní bod je nedůvodný.
43. Podle zdejšího soudu dále závěry obsažené v rozsudku NSS č. j. 9 As 30/2012-88 nezakládají nerovnost postavení před zákonem. Jednotlivé typy správních řízení nejsou identické a v každém z nich se projevují určitá specifika. Žalobcova námitka dostatečně nezohledňuje zvláštnosti řízení o žádosti (konkrétně povahu řízení o žádosti o povolení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny) a řízení zahajovaných z moci úřední (zejména řízení o správních deliktech). Míra uplatnění zásady materiální pravdy, v souladu s níž mají správní orgány postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. § 3 správního řádu), se v jednotlivých typech řízení liší. Z judikatury plyne, že v řízení o správních deliktech (avšak i v jiných řízeních zahajovaných z moci úřední, v nichž se rozhoduje o uložení povinnosti) je třeba klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41). Naproti tomu v řízení o žádosti je uplatnění zásad materiální pravdy a vyšetřovací oslabeno (nejvíce pak v řízení sporném podle § 141 správního řádu – srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, č. j. 5 A 142/2013-68). Již z pouhého gramatického výkladu § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu plyne (argument *a contrario*), že jestliže v konkrétní věci nejde o řízení zahajované z moci úřední o uložení povinnosti, povinnost zjišťovat rozhodné okolnosti ve prospěch i neprospěch toho, o jehož právech či povinnostech má být v řízení rozhodnuto, správní orgán nemá. Již z bodu 30 tohoto rozsudku přitom plyne, že v řízení o žádosti o povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných živočichů to je právě žadatel, kdo má povinnost předeštit všechny skutečnosti

prokazující splnění zákonných podmínek pro povolení výjimky. Závěr, že žadatelé musí být v řízení aktivnější, chtějí-li s žádostí uspět, než účastníci, jimž má být v řízení z moci úřední uložena povinnost, je odůvodněno povahou řízení o žádosti, které ovládá dispoziční zásada, a není v rozporu se zásadou rovnosti. Žalobní bod je nedůvodný.

44. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami (že správní orgán I. stupně citoval podklady, se kterými se nemohl žalobce seznámit) a že napadené rozhodnutí neobsahuje úvahy a prameny, ze kterých žalovaný vycházel. Pokud správní orgán I. stupně doplnil podklady pro vydání rozhodnutí oproti skutečnostem uvedeným v žádosti, měl mu dát možnost se k podkladům vyjádřit.
45. V této souvislosti soud připomíná, že NSS v rozsudku ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, dospěl k závěru, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předstírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“.
46. Žalovaný námitku žalobce vypořádal na straně 7 napadeného rozhodnutí, vyhodnotil ji jako neopodstatněnou a uvedl, že ačkoliv správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nejprve obecně odkazoval na „stránky Agentury ochrany přírody a krajiny“, v závěru rozhodnutí upřesnil, že se jednalo o webové stránky Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky. Dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že jak odkaz na webové stránky Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, tak odkaz na webové stránky České společnosti ornitologické byly zaznamenány ve spisovém materiálu s datem 18. 7. 2019 a brožura „Pták roku 1998. Koroptev polní“ byla do spisu zařazena i v listinné podobě. Žalovaný tedy neshledal porušení procesních pravidel v postupu správního orgánu I. stupně a uvedl konkrétní podklady, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, a dále to, že tyto podklady byly zaznamenány ve správním spise. Z napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, proč nepovažoval námitky žalobce za důvodné. Žalobce nemohl být úspěšný ani s námitkou, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí „nepopřel“ názor správního orgánu I. stupně, že krajina v ČR není pro masovější výskyt druhu koroptev polní vhodná. Z ustálené judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí nezpůsobuje, pokud se správní orgán nevypořádá s každou jednotlivou námitkou účastníka (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 As 295/2016-45). Polemika žalobce a pravdivost (či naopak nepravdivost) tohoto jím zpochybňovaného tvrzení nemůže (mimo jiné již vzhledem k výše uvedeným závěrům soudu) způsobovat vadu, která by vůbec mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
47. Soud dále poukazuje na to, že správní orgán I. stupně doručil oznámení o zahájení správního řízení, které obsahovalo rovněž poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, dne 25. 7. 2019 rovněž žalobci. Ze spisového obalu správního spisu a z jeho obsahu přitom plyne, že podklady pro vydání rozhodnutí byly shromážděny dne 18. 7. 2019. Jiné podklady po datu doručení výzvy žalobci již do správního spisu založeny nebyly. Žalobce byl řádně vyzván v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, přičemž správní orgán I. stupně v poučení sdělil, že o žádosti žalobce rozhodne nejdříve dne 5. 8. 2019. Ze správního spisu však není patrné (a žalobce to ostatně ani netvrdí), že by před vydáním prvostupňového rozhodnutí do správního spisu nahlížel nebo že by rozporoval formu či obsah shromážděných podkladů.
48. V rozsudku ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, NSS uvedl, že pokud „správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak v podstatě správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).“ V případě brožury „Pták roku 1998. Koroptev polní“ k takovému pochybení nedošlo. Jinak soud uznává, že správní

orgán I. stupně skutečně do správního spisu nezaložil konkrétní zobrazení webové stránky Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky a pouze na spisový obal uvedl URL adresu a datum, kdy se s obsahem dané webové stránky seznámil. Zároveň však soud nemohl přehlédnout, že správní orgán I. stupně na odkazovaných webových stránkách *nezjistil* žádnou informaci, která by odůvodňovala povolení výjimky, tj. nezjistil, že by záchranné programy umožňovaly likvidaci predátorů. Jelikož správní orgán I. stupně učinil skutkový závěr o negativní skutečnosti, musel by pro jeho ověření vytisknout veškeré „prokliky“, které jsou na uvedených webových stránkách přístupné. Takový postup však soud nepovažuje za účelný. Jiná by ovšem byla situace, pokud by správní orgán I. stupně *zjistil*, že záchranné programy umožňují likvidaci nebo že stránky *obsahují* jinou konkrétní informaci, která je pro rozhodnutí významná (nic takového ovšem ani žalobce netvrdil). V takovém případě by bylo nezbytné uvedenou webovou stránku s předmětnou informací v souladu s požadavky judikatury NSS převést z digitální do analogové podoby (vytisknout) a založit do správního spisu nebo uchovat jiným způsobem. V situaci, kdy není na webových stránkách zjištěna konkrétní informace (webové stránky ji vůbec neobsahují), považuje soud za dostatečné, pokud jsou tyto webové stránky jakožto podklady rozhodnutí obecně uvedeny na spisovém obalu, a to včetně data, kdy se správní orgán I. stupně s jejich obsahem seznamoval. Ostatně opět jde o prokazování skutečnosti ve prospěch žadatele, kde tížilo důkazní břemeno žalobce a bylo na něm, aby doložil, že snad ochranný program připouští vydání jím požadované výjimky. Ani případné nepřihlížení soudu k takto provedenému důkazu by žalobci nijak neprospělo.

49. Správní řád neobsahuje taxativní výčet podkladů rozhodnutí, a nic proto nebrání tomu, aby i obsah konkrétních webových stránek byl podkladem rozhodnutí. Rozhodné však je podle soudu zejména to, že žalobce nebyl v předcházejícím řízení nijak aktivní, nereagoval na výzvu správního orgánu I. stupně a nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Nevyužil tedy ani příležitosti namítat obsah odkazovaných webových stránek jako nedostatečného podkladu rozhodnutí, popřípadě formu jeho zachycení pro účely předcházejícího řízení. Žalobní bod proto není důvodný.
50. Žalobce konečně ze skutečnosti, že se do řízení nepřihlásily dva spolky, jejichž posláním je ochrana přírody a krajiny, dovozuje, že se jeho žádost nedotýká zájmů chráněných zákonem.
51. Žalobce žádal o povolení výjimky, na jejímž základě by mohl usmrtit až 32 kusů dravců, kteří jsou na seznamu chráněných živočichů jako ohrožený druh a druh silně ohrožený. Podle soudu je na ochraně ohrožených druhů a silně ohrožených druhů celospolečenský veřejný zájem, neboť zachování druhové pestrosti napomáhá prosperitě přírody a krajiny. Těžko si lze představit ryzejší příklad řízení, jímž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny než řízení o výjimce podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, která by umožnila odstřel jedinců chráněných druhů dravců. Z § 1 zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá, že účelem tohoto zákona je mimo jiné ochrana rozmanitosti forem života. Pouhé formální nepřistoupení spolku do správního řízení, k němuž byl takový spolek oprávněn ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, nemůže znamenat, že by řízením nemohlo dojít k dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny. Spolky jsou oprávněny (nikoliv povinny) se takových řízení účastnit a jejich neúčast nemůže být sama o sobě podkladem ke snížení stupně ochrany přírody a krajiny v tom smyslu, že by se automaticky na řízení, o nichž sice byly tyto spolky ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny informovány, avšak do nichž jako účastníci nevstoupily, hledělo jako na řízení, jimiž zájmy ochrany přírody a krajiny dotčeny být nemohou. V projednávané věci to byl správní orgán I. stupně, který byl v souladu s ustanoveními zákona o ochraně přírody a krajiny povinen posoudit v řízení veškeré zájmy ochrany přírody a krajiny, a to aniž by byl v tom odkázán jen na stanoviska účastníků řízení. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

52. Vzhledem k tomu, že jsou žalobní body nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl

povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost, pod níž spadá i obrana rozhodnutí v soudním řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. dubna 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu